

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ
Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...**

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

17. Sanctioris desiderij paradigma.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

sunt enati. Ecce, in ipsa mea humilitate, virulentos superbiam afflatus sentio, & quidquid egero, vel eius radicibus inferitur, vel fibris implectitur: nec est qui me inde liberet, nisi tu Domine qui solus potens es. Quando extricare me conor, magis inuolutor, & ad me, ac in me semper relabens, modò à me ipso, modò ab alijs, modò à te ipso, sed aliter quàm debeo, gloriam quaero; humilitatem, virtutem omnem, ipsum etiam quodammodo Deum meum, vanitati meae seruire cogo, vnde cumque gloriolam captans. O pes superbiam, quàm multus te innotor! & scio per te corruisse, quicumque operantur & operati sunt iniquitatem! cur ergo Ihs dementor blanditijs, quas pernicii plenae scio? Cur, nisi quòd malè mei amans, mihi praesidens, à me totus abire, in Deum meum totus ire & transfundi nescio?

C A P V T XVII.

Sanctioris desiderij paradigma.

VTinam nunc demum, Domine mi Iesu, exemplo tuo prodocente formam tuam induar, omnibusque penitus despretis, mea & rerum omnium, & maximè existimationis contemtionem, atque crucis perpeffione delecter. Ita cupio, meque ex hoc tempore, talem tibi, talem omnibus exhibere conabor. Paupertas, humilitas, ignominia, contumelia, & quaecumque vitae asperitas, in delicijs erant. Quid rerum mihi in terris exoptem? omnia mihi pro Christo meo detrimenta in lucris reponam, si quo pacto non indignus illo reperiar. Istora omnium, omne desiderium & affectum depono; amoremque Christi pauperis & humilis, summa paupertate & humilitate probare desidero. Cibi, potus, victus curam omnem exuo: attrita & lacera veste gaudebo: mittar vti in regiones eas vbi à latronibus despolier, verberibus oneretur, plagis conficiatur, frigore contrahar, nudus aestu torrear, inedia, siti, rerum omnium egestate dispercam: & tū hac tua, Iesu Christe, imitatione letabor. Ecce pro eo, quem nunc mihi largiter infundis, affectu, dura, molesta & aspera quaeris, in tui nominis gloriam, vnde cumque expeto. Irruant in me dolores quiuis, non sit à planta pedis ad verticem capitis in me sanitas, & pariter omne in me morborum genus deficiat, scateat veribus purulenta caro, articuli omnes proprio sibi dolore vrantur, colicis & calculorum angoribus cruciet, quies & somnus ab oculis fugiat, eosque caligo & caecitas contegit, lingua obmutescat, obsurdescant aures, nares grauis polypos occupet, distendatur doloribus diffusum caput, cor palpitet, anhelet pulmo, iecur aduratur, lapidescant renes, totius denique naturae compage vel dissoluta, vel euerfa, da, Domine Iesu, vt me tibi, verè virum dolorum, & infirmitatum scientem, ad aliquam tui imitationem offerre possim.

Ecce

Ecce Domine mi, si mihi diuitias Salomonis aut Cræsi, si Sardanapali aut Heliogabali delicias, si pulchritudinem Absalonis, robur Samisonis, Mathusalemisæcula, pernicitatem Abisai, & id omne quod vel in fortunatum, vel in corporis dotibus, ab huius vitæ amatotibus exoptari solet, si inquam id omne sexcenties exaggeratum mihi dederis, tuæ id totum voluntati, integerrimè resigno: istorum nihil expeto, nisi quod animæ meæ salutis, tuæ gloriæ vtile fore decreueris. O fastus, opiniones, gloriolæ hominum, quàm vanæ & futiles estis! quàm alacriter vos ego in holocausti fumum, Deo meo sacrifico! Ita sit, quod aggrediuntur ceteri benè cedat, laudentur, & in ore hominū sint magni: quidquid aggressus fuero, careat exitu, de me plurimum semperque taceatur, aut etiam mihi omnes obloquantur; non sit qui blandiūs, honorificè, moderatè alloquatur, quidquid egero improbetur; sententiæ, opiniones, consilia mea explodantur, quæ à me profecta fuerint contemtim eludantur, flocci fiam & negligar; superbus, ambitiosus, inuidus, tranquillitatis perturbator existimer, contingantur in me crimina, calumniæ coaceruentur, terrarum odium & diris omnibus deuouendus habear; quàm beatus fuero, quando vel sic aliquousque illi similis fuero, qui opprobrium hominum & abiectio plebis videri voluit, cum Dominus omnium, & gloria esset Angelorum! Egone vt peccata mea, infamiæ vitandæ gratia celari exoptem! ò si palàm edicere, si etiam libris editis, orbe toto illa euulgare mihi liceret, perque meam ignominiam, ad Dei mei misericordiã laudibus extollendam, adspirare concederetur! Sed quoniam id non datur, saltem illud, vt numquam vlla de me aliorum opinione sinistra doleam, vt verbo factouè perstrictus haud indigner. Absit à me, Domine, vt ea de me opinatio mihi placeat, quæ mendacio nititur: absit vt displiceat, quæ è vero sumitur. Et verò cum à me nihil nisi mala multa pullulent, falsò bona, at vetissimè mala mihi multa tribuentur. Quid humanæ laudes nisi mendacia sunt & somniorū inanitas: de quibus Sapiens, *Mendacium viro insensato, & somnia extollunt imprudentes. Quasi qui apprehendit vmbra, & persequitur ventum, sic & qui attendit ad visa mendacia. Dominus est qui iudicat populos, cuius recta iudicia, cuius veritas in secula.* Diem igitur hominis, fugacem & fallacem nimis, nullatenus desiderabo. Si mihi, Domine mi, & præ omnibus amate Iesu, omnium qui vnquam exstiterunt virorum, qua belli, qua pacis artibus, qua scientiæ, qua eloquentiæ, qua auctoritatis, qua etiam sanctimonix laude præcellentium, gloriam omnem in me vnum cumulatam offeras: si ad Magistratum, Principum, Regum potestatem, Prælatorum, Episcoporum & Pontificum dignitatem euehere me spondeas: at aliunde omnium conuicijs exagitorum, scelerum notis inustorum, proborum plaustris onustorum, male dictis impetitorum, quin & infami iudicio damnatorum, ignominiam & execrationem omnem, in meum vnus caput, nullā mea noxia, derinari posse præuidero: en tibi, Iesu meo, contemtam illam omnem gloriam respuo; tuæq; humilitatis amore suadente, tantorum dedecorū tot labe, in mei

Eccli. 14.

innocui caput libens euoco. Ita quidem, te dante, nunc volo, & vt possim, abs eodem voluntatis donatore supplex postulo.

Sed neque hinc resisto: progredior longius: tibi que affectum meum omnem, amorem, desideria, voluntatem, intellectum, & quidquid intimius animo meo inest, in tuæ crucis ara sanctissima immolo, vt quacumque ratione flectantur, vertantur, euertantur, ad maiorem exercendæ vel comparandæ humilitatis prouentum. Ite à me procul amores & desideria omnia, ite: amabo, desiderabo, que crucem, quæ humilitatē sapient; quæ non sapient, auerfabor. Ideoque quæ naturæ desiderijs, quæ propensionibus meis magis erunt contraria, sectabor impensius; aliorum voluntati obsequar, iudicia probabo, meis ipsius aduerfabor. Agite; sursum deorsumque me versate Superiores, quo scueriores & duriores, eo clementiores & blandiores te vera vos experiar. Reprehensiones, obiurgationes, pœnas acres & diurnas ingeminate crebrius: nusquam mihi parcat, aliorum in me labores, errores, delicta, ipsas quin etiam pœnas deriuat: quamcumque mihi iugum grauius reddideritis, eo fiet leuius, quo propius à Domini mei cruce abfuerit.

Cum hæc audis, expallefcis, ô natura, sed quo magis expallueris, tanto acrioribus te amoris diuini stimulis fodiam, vt porro semper, in amore crucis pergas. Fortis vt mors dilectio, dura vt infernus æmulatio: hac te sancta æmulatione torqueas, hac forti dilectione tibi feliciter emori affuescas.

En pariter à voluntate, à iudicio, omne quod meum, quod proprium, quod non à Præpositis & Deo meo est ab dico, refuto, explodo. heu, propria voluntatis, proprii iudicij lepram, quantum malum! quam penitus execrari cupio! Da, Domine Iesu, vt numquam illis occuper: ah, quoties parum attentis obrepere, inerpere, oppressere! Domine, illumina oculos meos ne vniquam in hac morte obdormiam. Non raro perimus prius, quam nos peti sentiamus: blanda rationum specie suadet vel dissuadet amor non rectus, auditur, fauetur, dumque non acrius excutitur, rationis vim induit, permonet, euincit: denique sic mentis arcem occupat, vt non sine piaculo contra se iri posse persuadeat, in eo agi Deigloriam, vt quomodo vult & iudicat, ita omittatur aut fiat, ex quibus quæ non perturbationum & improborum conatu illiades consequuntur! Ah, quam in hoc vitium propendere me agnosco! Quid præsentioris medelæ, quam vt omnino sic tibi voluntatem & iudicium meum, Superiorum meorum iudicio & voluntate obruendum tradam, vt ad omnem eorum iudicij voluntatisue significationem aut nutum, nihil in me sit quod non confestim acquiescat, omni que aduersante motu sopito pacatissime tranquilletur. Primò igitur & maxime, Domine Iesu, te in cruce obedientem contemplando, curabo vt mea ipsius sponte, nihil omnino velim, nihil nolim, affectum suscipiam nullum, nisi quem obedientia, quem Deus adspirarit. Deinde quem suscepero, sic moderabor affectum, vt non aliter, quam obedientiæ & Dei causa vigeat, possitque quouis momento deponi,

deponi, vbi se vel obedientiæ vel Deiratio subduxerit. Denique ita statuo. vt, quamuis vndecumque, vel affectus, vel perturbatio, vel desiderium, vel iudiciũ irreperit, id tamen quodcumque, quod à Superiore meo dictum fuerit, quantumvis opinioni & iudicio meo aduersum sit, quantumuis veritati & rationi meæ parum consonare videatur, summa humilitate excipiam, mentis assensione persequare, omnemque oblectantis animi motũ opprimendo, prona voluntate consentiam. Ignorantia rerum procreatarum omnium meum occupet intellectum, vel ipsius mei nominis obliuiscar, analphabetus euadam: si te Dominum meum scio, fat scio; si tuæ gloriæ id suffragatur, hoc exopto: quæcumque homines, qua homines, formidant & fugiunt, hæc in sanctæ crucis amorempacatius expectare, ardentius amplexari, auidius exoptare propono.

Et hæc quidem Domine in luce perfectionis tuæ, in splendidissimi exemplaris tui delineatione video, sed quàm diuersam in affectum meorum incitatu legem sentio! Dum humilitatem prædico, dum cruces amare statuo, verbis & superficialiter tenus, non re ipsa, & medullitus id ago. Ab occultis meis munda me Domine, & à limo profundi, in quo non est substantia, erue me. Verè etenim vsque eò in profundum superbiæ barathrum demittor, vt vanitati immerfus, nullo solido fundo inhærens, densiore me cæno inuoluam. palàm, & non simulate profiteor, superbia meam animam penitus occupat: humilitatis ne prima quidem in me semina sunt, & cruces perferendi innatus est horror. aliud si loquor, ipse mihi adulator, humilique sermone superior euado: humile quid peragere si tento, inde continuo efferror, vnoque hydræ capite exsecto, plura mox renascuntur. exoritur qui dicta, scripta, facta mea dilaudet, distendogaudio; sit qui eadem vituperet, non minus mærote contrahor; exurgat acer impuglator, acrior insurgam propugnator. ita sentio, blandè titillant laudes, vituperatio molestior est, incommoda formidini sunt. Quidquid in diuersa & celsiora connitatur, frustra est, mole mea pressus ad pristina deuoluor, illi planè similis qui diffraactis ossibus, neruis solutis iacens, erigere se subinde tentat, & grauius mox, urgente pondere, vigore destitutus, non sine dolore relabitur. Ad te igitur Domine sunt oculi mei, clamabo ad Deum altissimum. Deum qui benefecit mihi, misit de cælo & liberauit me, eripuit animam meam de morte, & pedes meos de lapsu, vt placeam coram eo in lumine viuentium: eduxit e tenebris, & transfudit in admirabile lumen suũ; videre, agnoscere, desiderare dedit sapientiæ veræ thesauros in mysterio crucis absconditos. Magna est super cælos misericordia eius, & bonitatis eius nullus est terminus: ergo, quia vana salus hominis, quia Dominus ipse Deus virtutũ est; in Deo faciam virtutẽ, & in eo sperans non infirmabor, euellet ipse de omnibus superbiæ laqueis pedes meos, & in humilitatis petra ipse me locabit: vires dabit, animũ sufficiet, in ipso, ex ipso, & per ipsũ audebo, speraboque fore, vt quicumque rerum in alternatione, me tamen exuam, & denique Chrustum meum induam, eius conformatione beatus euadam.

Ista

Ista mihi desideria sanctus Iesu Christi afflatus adspirat; ad quorum tamen celsitatem, meamque infirmitatem dum oculos conuerto, totus expallico, & vehementer extimeo, ne grandiore quam ferre valeam onere suscepto, temerarius opprimar, & derisuris inimicis, vanus promissor ludibrium fiam. Quam multa, humilitate prægrandia, asperitate prædura expetui! hei mihi, si ex voto accidant, expauesco; ferendis virtus deerit, & ex alto, ruinâ grauiore collidar. Quid ergo? postulata retractabo: absit, quò me vocat Christi humilitas sequar; at quomodo vel sine superbia, me tantis rebus non imparem putabo; vel si pyrauerò, fractus animo non concidam? Ita est Domine mi, & Redemptor animæ meæ, ipse si me respicio, coarctor, & quò me veram non habeo: ad te verò quando conuerto, ecce spes mea, fiducia mea, misericordiæ tuæ multæ Domine, & secundum iudicium tuum viuificabis me: aspice in me, & misereere mei, secundum iudicium diligentium nomen tuum. Quos ita respicis, diligis; ijs verò quos diligis, hoc est amabile & admirabile iudicium tuum, vt ijs omnia feliciter in æternam salutem cedant: purgas eos, vt palmites vitali gratiæ tuæ radice vegetatos. sed sic purgas, sic exeres, vt prouidè caueas, ne modulum virium, certaminis grauitas vincat; sed semper ex tentatione prouentum, ex impugnatione constantiam, & maiorem è fatigatione alacritatem excitas. Huic tuæ amabilissimæ prouidentia me committo, imbecillitati meæ illius præsidium imploro: aspera, aduersa, abiecta, dolores, cruciatus, ignominiam, calumnias nullas defugio, dum illa mihi comes adsit; dum tu Domine Deus meus, tuo principali spiritu me confirmes, robores, augeas: at si vel paululum à me auxiliatricem manum auerteris, protinus conturbabor, corruam, & in ruinâ scandalum erunt, quæ debuerant æternæ gloriæ coronam texere. Consultius igitur mihi fuerit, Domine mi Iesu, vt apud te nihil acrius vllam in partem vrgeam: & imperfectum meum, & desideria mea, vides, dijudicas, veriusque quam ego ipse dignoscis: à te omnia quæ mihi conducunt expectabo, remouebis quæ nocitura nos: crucis, humilitatis, imitationis tuæ amorem & desideria, vt spero, dabis ardentissima; experiendi verò occasiones, pro virium incremento, ita moderaberis, vt neque otio mens torpeat, neque incursum impotentiore frangatur.

C A P V T XVIII.

Quomodo ad eam humilitatis celsitatem perpendum sit.

Tanta est perfectioris illius humilitatis excelsitas, tanta nostra in vanissimos tumores, & opinionem vndique captandam procliuitas, vt, si quando sedariùs, omni que simulatione reiecta, nostros vulgarium hominum de humili-
tate